

non volui aliquando meam erga te benevolentiam
vel per literas testatum tibi facere: atque ideo scri-
psi mihi occasionem ad scribendum optari qualem
cumque scripserim: hanc vero quamvis occupatus
et mavis dimittere non volui longè optinam.
Idem enim qui prius mihi de te narravit o-
mnia, à nobis ad te proficere, alumnus disci-
plina tua, juvenis amplissimae expectationis,
sequidem veram amplitudinem in vir tale et
literis positum esse statim: quod sine dubitatio-
ne facimus, neque falso vulgi iudicio morem
ambrosii, magno animi errore praeponen-
tibus. Est autem ille Albertus Campis, qui me-
nem habes cariorum, qua dixi de causa, et hoc
perreperi, et me non novo, et omnium be-
norum singulari amore dignissimus. Neque vul-
gariter enim eruditus est, neque vulgariter pro-
fusus. Nihil enim ipse modestius, nihil gratius, que
sunt illius perpetua, hoc etiam sincere vir-
tutis argumentum putatur. Si enim in gra-
tia possumus, gratia nobis erit optima. Gratum
intellexi tum erga me, tum ex cetera tuorum
erga se meritum commemoratione, quae
se non posse satis praedicere affirmat. In-
tegit autem quantum beneficium sit, ejus
qui amicum se velle ad huc ad bonos mo-
res et veras literas dextere flectit et colit,
ceteris informet. Quantum autem etiam in
literis profecerit, ipse audies. Ego cum ordo
etissimorum juvenum numerum, iam quid plures
variis consecutus est, quam qui se hodie nomine
doctrina in vulgus vendunt, iam quia ita

inflammatus est amore studiorum, sapientie, ut
omnibus relictis hoc unum in velle acturus esse vi-
deatur. Quod cum constitueret, ornamento fa-
burgeris suis, patria, Germania, Musis de-
nigis, atque ultimam unam cum virtute et sapie-
tia, reliquis harum debitum premium, vel saltem
mercedis aliquid consequatur. Et si hoc mihi
sperare possumus hoc praesertim penitus perditio-
ferendo: tamen à nobis confirmandus est, si hoc
tam nobili spatio: confirmatur equidem à
me quotidiana: licet confirmatione non esse
re videatur, cum sciat, quae bona per se expe-
tenda, minimeque ab homine illo unquam tem-
pere abicienda sunt, sed volui de nostrarum
animarum conjunctione aliquid scribere.
Non enim iam dubito quin hoc videri compe-
taris, ubi cognovis de à mecoli: quod si haec
epistola parum ostendit, audi etiam uberius,
nempe hunc interpretem meae voluntatis: atque
equidem si qua vobis de me cognoscere, ex his
audies omnia, quoniam nemo me usitum, fa-
miliaris. Vale. Rostochio V. Id. Ias. Anno 1581.
Johannes Caselius.

Pax Christi. [An in b. m. m. m.]

31.

[= Adv. A. 7.]

N. 329]

Nihil fieri abs te potuit benignius, nihil hu-
manius, ut optime: ita etiam doctissime:
quam quod ex ista in qua vivis, amplissima ce-
lebritate, hunc sermone competitum non dubi-
tasti tua benevolentia persequi, eundemque ad
mutuam benevolentiam provocare. Equi-
dem animum propensum ad sincere dili-
gendum, ut studium meum a ffofficio
fibi